

Aproximació a la realitat valenciana, un document per a la reflexió i l'acció política. Per **Joan S. Sorribes**.

Declaració Valencianista de 2007, document aportat per **Estat Valencià** a la I Convenció per la República al País Valencià.

Quaderns de Reflexió Política

Aproximació a la realitat valenciana

La societat valenciana respon als paràmetres de la "normalitat" que s'espera d'una societat democràtica benestant i desenvolupada, instal·lada en la seua pertinença a l'Estat espanyol. Els ciutadans i ciutadanes valencians es perceben a si mateixos en aquestes claus, la societat valenciana es mostra, doncs, "sana" dins d'aquesta "normalitat" que només sectors molt minoritaris qüestionen.

Els valencians, en la seua majoria responen a les motivacions del benestar "inmediatista" i no mostren preocupació per les apostes estratègiques que han vingut fent els gestors del sistema en les últimes dècades: ni l'expoli nacional, ni el desmatellament d'una economia autònoma i del teixit productiu propi, substituïts pràcticament pel monocultiu del turisme i dels sectors directament o indirectament implicats, ni l'economia de la inversió i l'especulació, ni l'abandó de tota perspectiva de futur autocentrada i equilibrada, ni l'entreguisme del substancial de l'economia valenciana a actors externs (un pes polític quasi irrellevant de l'economia social valenciana, tant de la cooperativa com de l'economia dels autònoms i de la microempresa, la massiva presència de les grans corporacions i del capital estranger...), ni la depredació de l'entorn i del patrimoni, ni tan sols els aspectes més execrables del propi sistema (corrupció, clientelisme...), entre d'altres qüestions, no afecten substancialment la consciència de la majoria social en una època que els valencians perceben com de benestar, desenvolupament i calma, d'una banda, i de "recerca de l'oportunitat" i "peatge de normalitat" (treball, encara que siga en precari, pagament d'hipoteques, satisfacció lúdica, "orgull" de normalitat i modernitat...), d'altra part.

Res anormal, doncs, si entenem que vivim en un hemisferi de societat postcapitalista... Som tan "anormalment normals" com qualsevol altra societat del nostre entorn.

En aquesta situació, la inmensa majoria dels valencians opten pel continuisme polític i fugen de qualsevol proposta que ni de lluny comporte maldecaps, desassossecos o conflictes. Si va bé -o és percebut així- perquè canviar-ho? Doncs els valencians tenen la res-

posta normal i perfectament previsible..., mentre que tot, efectivament, vaja bé o siga percebut així.

Les classes socials i la seua posició

Des d'un punt de vista d'anàlisi de classes, els 30 anys de democràcia han comportat al País Valencià una profunda transformació de l'estructura econòmica, de les classes socials i dels seus interessos, de les interdependències dels grups socials i econòmics... El nostre país ha passat de ser una societat industrial amb una forta incidència encara de l'agricultura, a una societat de serveis, postindustrial, sense arribar a formar part encara de l'anomenada economia del coneixement.

Això implica, entre altres coses, un pes enorme del funcionariat i dels treballadors "de corbata", d'un costat, i, en època de bonança com l'actual, que bona part dels treballadors en atur passen a ser treballadors en precari en gran proporció i il·legals en menor proporció.

A la tardana industrialització valenciana, en termes històrics, i les limitacions de la burgesia industrial valenciana, al pes històric dels sectors burgesos rendistes, agrícoles i comercials, cal afegir ara el traspàs de la classe dominant valenciana al paper de mers apèndix de les grans corporacions forànees, quan no a simples inversors (de nou el rendisme, però d'una altra manera), sense menystindre, però, l'externalització d'una part de l'activitat econòmica valenciana (invertida a l'Àfrica del nord i occidental, però també a Centre i Sud-Amèrica, Àsia...).

Al País Valencià hi ha poc més de 200 fortunes familiars que superen 1 milió d'euros en actius dineraris, de les quals un 60% són fortunes invertides en empreses i interessos foranis, i no en propietats industrials, comercials o de serveis, pròpies (tret del Banc de València, propietat de Bancaixa, i de la seua participació en les diferents Caixes d'Estalvi, l'alta burgesia valenciana no ha tingut cap iniciativa, des de fa dècades, en el sistema financer en nom propi, sinó sempre dins d'enteses espanyoles).

Al costat d'això tenim també el declivi de l'agricultura, del conjunt del sector primari, com a grup social i

econòmic pesant. Els llauradors i ramaders representen cada dia menys.

La burgesia petita i mitjana queda cada dia més dins de les activitats terciàries, amb un pes molt important de la microempresa i de la empresa xicoteta.

Altres aspectes importants de la realitat social del país és el volum de població immigrada en el país, que arriba a pràcticament un terç de la població, que si va tenir en els anys 60 i 70 el seu component principal en la immigració espanyola, avui es nodreix a més de forma creixent de població centre i sud-americana, d'Europa Oriental, del Magrib i de l'Àfrica subsahariana, a més de la migració procedent del si de l'Estat espanyol. A efectes "nacionals" cal dir que aquesta immigració s'integra al país en clau espanyola de forma generalitzada, tant ara com fa quatre dècades, i a efectes "socials" passa a formar part de manera aclaparadora de les classes populars.

La classe obrera valenciana és cada vegada més reduïda, més terciaritzada, més pretesament "classe mitjana", d'un costat, i més mestissa, d'un altre costat. I tot això, tots aquests canvis, en poc més de 40 anys.

La societat de les grans àrees urbanes

El nostre país ha passat a ser una societat progressivament i massivament urbana, d'àrees metropolitanes i funcionament en xarxa, sense que la capital haja aconseguit prestigiar en tot el país la seua funció a pesar d'haver començat a exercir-la, tot i que tardanament (per raons internes, però també externes: provincialització, etc.) La funció simbòlica de la capitalitat, de lideratge, és qüestionada encara en zones i sectors del país, a pesar que València i la seua àrea metropolitana agrupa el 50% de la població i una part substancial de la capacitat econòmica del país, fins i tot se segueix mantenint la tesi de recuperar el país des de les comarques -en molts sectors nacionalistes- i es posa el morro tort quan es proposa construir el país des de la capital...

Els mesos de 30 anys de "tranquil·litat" constitucional espanyola, de "calma" sócio-econòmica, de "benestar", sense crisi estructural que afecte àmplies capes de la població, amb un estat del benestar que, encara insufi-

cient i molt perfeccionable, és un matalàs eficaç per als sectors més castigats, de recuperació d'un cert autogovern, que encara que atorgat des d'una sobirania aliena, ha permés recuperar la institució representativa dels valencians, de "consens social" hereu d'una Transició sense trencament l'entramat institucional de la qual (la monarquia i l'aparell estatal central) és hereu d'una dictadura militar i inqüestionat tres dècades després d'oficialitzar-se, han deixat un moviment popular fragmentat, absolutament minoritzat durant la Transició i durant l'etapa d'institucionalització democràtica, la parcialització de les lluites ciutadanes i populars, de burocratització i subordinació de les organitzacions populars clàssiques (sindicats, associacionisme civil...) al propi sistema. El "possibilisme" i el "pragmatisme" han donat pas a la pura i dura "gestió" i la funcionarització dels moviments socials de masses.

Finalment, la clara hegemonia dels valors i de les ideologies conservadores, sense que l'esquerra haja pogut des de fa dècades reprendre la iniciativa que un dia va tenir i sense capacitat de sotmetre a consideració de la ciutadania una nova utopia, un nou projecte social, l'estancament sine die de constituir-nos, com Europeans, en un pol diferenciat i autònom de l'Imperi nord-americà, i l'emmirallament de la globalització neoliberal que ens proposa com a societat benestant ser part dels beneficiats, són altres aspectes que també determinen el comportament dels valencians.

El mapa polític valencià

El mapa polític valencià reflecteix fidelment aquesta situació de subordinació i acomodament acrític, amb un bipartidisme, imperfecte per escàs marge, que es podria consolidar com a perfecte i tancar-se en els pròxims anys de no incidir cap altre actor en l'escena política que es presente a si mateix com alternativa de govern i no mèrament com a comparsa dels dos protagonistes.

En l'eix nacional, amb tres projectes en litigi, un d'ells, l'espanyol, àmpliament interioritzat pels valencians i, sobretot, que satisfà un valor social majoritari com és el de l'"estabilitat social", i els altres dos, el pancatalanista i el valencianista estricte, molt minoritzats i perce-

buts, quan aconseguixen arribar a sectors majoritaris, que no és sempre ni sovint, com font de "conflictitat" o almenys d'"incomoditat"... , s'observa que la transversalitat del valencianisme ha quallat, després de la desactivació efectiva del conflicte lingüístic (desafecció majoritària del PP dels sectors més agressius del secessionisme, pacte de l'AVL, etc.), en una sort de nou consens que manté el valencianisme dins dels límits tolerables pel sistema espanyol (valencianisme cultural "subsidiaritzat"...) i pretén relegar-lo políticament a la marginalitat (no ja en la seua expressió més evident que seria el sobiranisme, sinó també en qualsevol altra versió edulcorada -com ara el federalisme, etc.). En l'eix social, amb uns gestors del sistema (PP i PSOE) desenvolupant el seu paper en plena època de bonança (amb un model que fluctua entre el liberalisme progressista i la socialdemocràcia, on la majoria de les vegades és indistingible la política que apliquen els uns i els altres en funció de la seua posició ideològica), amb una intercanviabilitat real que els ciutadans perceben nítidament, d'una banda, i amb una esquerra alternativa valenciana (incloent ací les que provenen de les tres tradicions de l'esquerra: la llibertària, la comunista i la socialista) incapaç de posar en peus un nou projecte susceptible de credibilitat per a la majoria social i superar si més no els clixés i els "models" heretats del seu passat, i un centre-dreta valencianista incapaç de presentar-se desacomplexadament en el terreny polític, són trets que també contribueixen a consolidar l'inqüestionabilitat del sistema i l'status quo.

Un breu repàs del que representen les diferents opcions polítiques avui en el nostre país vindria a dibuixar un escenari com el que segueix:

El PP i el PSOE són la cara i la creu de la mateixa moneda tant pel que fa al seu projecte social com al seu projecte nacional: tenen l'alternança en la gestió del sistema i l'status quo garantits. La seua intercanviabilitat és, any rere any, més i més clara per al conjunt de la ciutadania, seguint el model de les democràcies occidentals més consolidades, el que comporta fins i tot a una àmplia demobilització i una borsa abstencionista (de fet l'abstenció és la tercera opció política). Tots

dos partits ocupen allò que es denomina "centre sociològic" que al País Valencià tendeix al centre-esquerra, vehiculant polítiques de mera "gestió" entre el liberalisme progressista i la socialdemocràcia post-industrial, i tots dos representen la consolidació d'un projecte espanyol per als valencians.

Si per una banda, el regionalisme valencià conservador (UV) ha quedat sumit quasi en el no-res com a conseqüència de la seua aposta per propostes de bel·ligerància social (anticatalanisme, secessionisme lingüístic...) i de subordinació a la dreta espanyola, de l'altra, el valencianisme progressista (BLOC), a pesar del seu creixement institucional, no aconseguix avui concitar les adhesions suficients com per a presentar-se com alternativa de govern creïble. El BLOC és avui la tercera política del País, sense dubte, tant en el terreny municipal, com considerant el conjunt de la societat valenciana i les Corts Valencianes, però està igualment distant de ser i ser percebut com alternativa de govern.

Per la seua banda, l'esquerra federalista espanyola (IU) continua la seua caiguda lliure, incapaç com ha estat de superar la seua subalternitat de la socialdemocràcia espanyola, i l'esquerra regionalista pancatalanista (ERPV-ERC) practica una política de presència territorial testimonialista. Ambdues obren una acció política més en clau espanyola i catalana -i no sempre cadascuna en l'àmbit que li és propi exclusivament- que pròpiament valenciana, la una a la major glòria d'una Izquierda Unida que representa les restes del comunisme refundat i federalista espanyol, l'altra que manté així la pàtina d'esquerra catalana d'uns Països Catalans allunyats de la voluntat majoritària dels ciutadans en tots els territoris que suposadament integren.

Si per una banda, l'ultradreta ha rebut un dur revés electoral (i segueix estant fragmentada entre partidaris d'un moviment centrat en la xenofòbia (Espanya2000, falanges, DN i altres) i partidaris de revifar l'anticatalanisme mitjançant posicions pretesament "foralistas" (CV)), de l'altra, l'esquerra més radical està reduïda a grups minoritaris en la seua versió espanyola (PCPE, grups llibertaris i altres...) o, en la seua versió pancatalanista, vivint el somni de

"l'alliberament nacional dels Països Catalans" i de l'agitació política (EI, llibertaris...).

La resta de grups polítics actius s'inscriuen en el valencianisme de centre-dreta i d'esquerra (ANV, ONV, demòcratacristians d'UDPV, ENV, Estat Valencià...), actuant com tribunes de reflexió politico-ideològica i accions puntuals i testimonials, o en el territori polític d'els Verds de tots els tons, cadascun dels quals ha buscat l'aliança que més pròxima té al seu tarannà ideològic.

Valencianisme:

entre el projecte social i el projecte identitari

El fet és que, tres dècades després, enfront d'un sistema espanyol de partits, no s'ha aconseguit posar en peus un sistema valencià de partits i la principal aspiració alternativa real a dia d'avui segueix sent plantar cara al bipartidisme que es pretén instaurar al País.

La proposta fusteriana, inicialment una declarada provocació volguda pel mateix Fuster per a reviscolar la qüestió valenciana al propi país, va ensopegar amb la crua realitat: els valencians no són ni volen ser catalans.

La proposta-reacció coneguda com blaverisme, mai va passar, ni en el seu moment àlgid, d'anticatalanisme visceral i regionalisme espanyol.

Això a grans trets i salvant iniciatives i sectors que, progressivament, han anat augmentant un valencianisme estricte nacional.

El fet és que el valencianisme d'arrel fusteriana ha perdut anys ancorat en un pancatalanisme tan imprudent com impossible, i que el valencianisme blaver es va perdre en la irracionalitat del secessionisme. Massa anys i massa ocasions perdudes que van saber aprofitar bé els qui representen tot un altre projecte que no necessita explicitar-se massa perquè és el que es construeix cada dia a casa nostra des del segle XVIII: l'espanyol.

L'autonomisme valencianista de la Transició va ser dinamitat per una Batalla de València tan artificiosa i falsa com efectiva, sense donar temps a que quallara en un valencianisme polític superador de percepcions i propostes estrictament identitàries, en un valencianis-

me social, de ciutadans, polític per tant en l'ample sentit de l'expressió, amb voluntat de govern, que en bona lògica hauria d'haver donat de si un sistema de partits que representaren dreta, centre i esquerra. En lloc d'això, estem encara, molts anys després, amb l'assignatura pendent que una casa comuna nacionalista, ha d'intentar, en una missió impossible, representar-nos a tots alhora, i comptar alhora amb una mínima incidència institucional.

El paper jugat per l'anomenat "nacionalisme cultural i cívic", molt singularment el que es construí des del fusterianisme, i molt concretament, l'agrupat a l'entorn de la direcció d'Acció Cultural, tot i allò positiu en el terreny del reviscolament cultural i la creació d'estructures civico-culturals molt importants, no pot haver estat més trista en el terreny polític, sovint subsidiària del PSOE i sovint entrebanc per al valencianisme polític. La mateixa valoració podem fer de l'intent de fer valencianisme transversal, és a dir d'intentar valencianitzar les organitzacions polítiques espanyoles. Altres posicions ben diferents i amb un èxit social creixent són les que representa el moviment de l'Escola Valenciana i l'acció d'institucions culturals i cíviques com la Societat Coral El Micalet i d'altres arreu del País, que tot i no marcar-se de forma partidista, conformen una línia d'actuació més respectuosa i pròxima a les necessitats polítiques del valencianisme.

Avui, el BLOC és l'organització política institucional del nacionalisme, agrupant la majoria de les sensibilitats i corrents polítiques i ideològiques presents al valencianisme, i representa, tot plegat, poc més d'un 5% d'electors. Desempallegar-se tant de l'anticatalanisme com del pancatalanisme, fer combregar esquerres i dretes al seu si, créixer sobretot on sociològicament s'ubiquen el major nombre de valencians sense perdre la seua pròpia base sociològica, fer política de gestió al temps que proposa als ciutadans una transformació del país (perquè tota proposta nacional distinta a l'espanyola és, per definició, una transformació...), i tot això fent front alhora no a un altre partit (el PP avui, el PSOE demà) sinó a un sistema de partits complet (PP-PSOE)..., tot plegat són massa coses per a una sola organització política: el drama és que no hi ha

més (electoralment parlant)..., o ben poca cosa més.

Fora del BLOC hi ha valencianisme polític, evidentment. Dos sectors molt evidents són els corrents valencianistes a EUPV, singularment Esquerra i País, i els sobiranistes d'esquerra (agrupats a la Plataforma Republicana Sobirania Valenciana). Altres sectors visibles estan a UV, a ONV, a UDPV, a PCPE, a ERPV-ERC..., i hi ha els invisibles, dins del mateix PP i del mateix PSOE.

La cruïlla del valencianisme polític

Tots hem de fer un pas endavant.

Els qui són de centre-dreta o dreta, l'han de fer pel bé del seu projecte social i pel bé del país. UDPV, ONV, UV, independents que estan fora dels partits electorals i, evidentment, un sector del BLOC (el Bloc de Convergència, i d'altres liberal-progressistes presents...), són els qui ho poden fer.

Els qui són de centre-esquerra també (El gruix del BLOC, però també Esquerra i País, i independents que es mantenen fora dels partits electorals). Ho han de fer pel bé del seu projecte social i ho han de fer pel bé pel bé del país.

Els qui som d'esquerra també (un sector del BLOC, els sobiranistes d'esquerra que estem fora -ENV, Estat Valencià, gent d'ERPV i de l'EI, i independents que estan fora dels partits-, ho hem de fer, pel bé del país i pel bé del nostre projecte social.

Significa això buscar la competència electoral entre les famílies del nacionalisme valencià avui? No necessàriament. Això depèn més de la capacitat de permetre'ns tots la col·laboració i la participació en una eina política comuna, sense que s'haja de negar la pluralitat i la legítima aspiració de cadascú a no amagar el seu projecte social, i per tant les discrepàncies innegables amb d'altres factors.

Mentre no entenem tots que l'estrategia es anar a substituir, a ser alternativa de govern, no al PP avui i al PSOE demà, sinó al sistema de partits espanyols complet PP-PSOE, no passarem mai d'un 5%, d'un 8%, o d'un 10%..., serem sempre subsidiaris d'"Els". I per a no ser-ho, no podem amagar cadascú el que

som, sinó que hem de ser-ho i ser capaços alhora de trobar una col·laboració a mitjà termini estable i ambiciosa.

No oblidem d'altres companys, que legítimament tenen dret a existir amb projecte polític propi i que, de fet, són part de tot açò i que tant han contribuït també (Els Verds, de tots el tons...), però també sectors abstencionistes electoralment o refugiats en plataformes i grups locals, en ONG's, radicals demòcrates, llibertaris i sindicalistes...

I els partits proespanyols i procatalans que no són el PP i el PSOE? (ERPV-ERC, PCPE, l'EI..., però també d'un important sector del PSOE, d'un sector del PP, d'algunes formacions i sectors provinents del món blaver, com ANV i d'altres...). Doncs, què diguen ells a qui volen acompanyar, al PP i al PSOE o al valencianisme polític en el seu conjunt...

Si, és veritat, el gruix de la població valenciana està assentada en dos premisses: ser valencians primer que res i ser de centre-esquerra. Però una força política situada estrictament així no té cap garantia de no perdre els seus actius situats als extrems dels binomis esmentats ni de plantar cara a un sistema de partits perfectament estabilitzat en el seu projecte espanyol. El valencianisme té tres potes, no una. Aprenem a caminar en la mateixa direcció, però no mutilem les nostres cames.

Les dos qüestions són: cal que cadascú done eixe pas endavant, i cal trobar un mínim comú denominador polític i organitzatiu. Tots som responsables d'això, però òbviament té més responsabilitat qui més poder té hui en dia. Entre tant, cadascú que done un pas endavant i cadascú que diga què és, què vol i què està disposat a fer.

La necessitat de recobrar l'esquerra

L'esquerra valenciana té per davant reptes compartits amb el conjunt de l'esquerra en l'àmbit planetari, i singularment en el context d'Europa. La reflexió profunda sobre el seu paper històric no ha de deixar espais impermeables a una renovació que ha de partir de les seues tres tradicions però que ha d'incorporar alhora tot el bagatge positiu d'altres moviments i escoles de

pensament. Una esquerra que recobre el seu objecte i subjecte social, situant al centre el ciutadà, l'individualitat constructora d'un ser social col·lectiu. L'esquerra no té una simple funció "gestora" d'un sistema, té la funció de ser força de transformació social, de posar dempeus un vertader projecte d'emancipació social, de construcció del Socialisme, d'alliberament dels ciutadans i dels pobles, de radicalitat democràtica, d'expressió política dels sectors populars d'una societat, de qüestionadora i alternativa a un model de rapinya i imperialisme. L'esquerra, per tant, ha de ser capaç de realitzar no una crítica a la distopia, sinó una proposta d'utopia realitzable, una proposta dirigida a la majoria social però també a la Història.

La proposta valencianista

La proposta valencianista avui no és una qüestió de graus en l'eix identitari ni en l'eix social: és, senzillament, un exercici de supervivència. Sense sumar no és possible multiplicar..., però per a multiplicar, més tard o més d'hora, s'hauran de plantejar projectes socials diferents amb capacitat d'establir aliances, complicitats i també un marc de discrepàncies tolerades, tant entre si, com en relació als representants polítics dels projectes espanyols i pancatalanistes de caràcter federalitzant.

Convé dir que tant la proposta valencianista estricta, com l'espanyolista, com la pancatalanista, són perfectament legítimes, des del punt de vista sobiranista, sempre que es donen dos condicions: ser democràtiques en la seua via i garantir la sobirania valenciana.

Convé també dir que, a efectes reals, no es poden posar al mateix nivell l'espanyolisme i el pancatalanisme: és el primer que ens colonitza.

I un tercer apunt que convé dir al respecte, el valencianisme polític en la mesura que implica ideològicament des de la dreta a l'esquerra, presenta matissos importants de fermesa nacional, de graus en la voluntat de sobirania (des del cosobiranisme federalista a l'independentisme...).

D'altra banda, el País Valencià es configura des dels seus orígens de forma dual, tot i que la llengua i la cultura catalana és la que li dona essencialment la seua

identitat diferencial, no és menys cert que la seua constitució i desenvolupament històric, institucions, territori i població constitueixen trets essencials de la identitat diferencial valenciana. I s'ha de dir que el "nacionalisme valencià" per reeixir ha de ser el dels ciutadans, no el de les identitats etno-culturals.

La proposta valencianista avui s'ha de realitzar en un horitzó temporal que permeta arribar a uns objectius bàsics, una proposta a 8 o 12 anys vista.

El primer objectiu hauria de ser permetre la institucionalització real d'una opció valencianista i la seua capacitat de força de govern no subsidiària.

El segon, comptar amb un fort actiu d'incidència política real del sobiranisme en aqueixa acció política institucional i al temps guanyar la presència al carrer per al valencianisme i el sobiranisme.

El tercer objectiu, permetre que es desenvolupe al si del moviment valencianista polític l'embrió d'un sistema de partits complet alternatiu al sistema espanyol.

El quart objectiu seria bloquejar definitivament qualsevol ús de la qüestió lingüística per a incidir políticament, ni en el sentit secessionista ni en el sentit pancatalanista polític.

El cinqué objectiu seria promoure un nou consens social valencianitzador, d'àmplies mires i amb ambició sobiranista.

Del present document es desprenen diverses assignatures pendents, diferents qüestions davant de les quals cal optar perquè suposen estratègies diferents, prioritats diferents en el treball i en les accions, també òbviament, de forma implícita, algunes altres que considerem evidents.

Però també es desprenen dues actituds imprescindibles: la capacitat d'obertura cap a la societat valenciana i cap als qui mantenen posicions diferents dins del valencianisme, que implica la necessitat de marcs de col·laboració i de confiança mútua; i superar l'actitud dirigida a la minoria, és a dir, posar dempeus una percepció de voluntat de governar no sols per a "gestionar" sinó per a que la societat valenciana s'encaime cap a la seua plena sobirania política i a un model més propi, més democràtic i socialment més just.

Declaració Valencianista de 2007

Nosaltres, ciutadans i ciutadanes valencians, declarem que la Vida és el bé primordial de cada ésser humà i la Llibertat el valor primer i substancial de la Humanitat; diguem que els drets i llibertats de cada individu són inherents a la seua dignitat i condició natural, humana i ciutadana, inviolables i indispensables per a l'assoliment de la felicitat, el benestar, l'harmonia social i ecològica i el ple desenvolupament individual i col·lectiu, i que no tenen cap altra limitació que els drets i llibertats d'un altre individu i el bé comú; diguem que la Vida i la Llibertat, els drets i llibertats de cadascú, són els principis que sustenten els valors humans legítims com la pau, la igualtat, la fraternitat, la solidaritat, la sostenibilitat, la justícia; diguem que, per tant, només una societat fonamentada en la més àmplia i profunda democràcia és compatible amb estos principis i que només té legitimitat un ordre social i institucional que tinga per missió la garantia plena dels drets i llibertats individuals.

Nosaltres, ciutadans i ciutadanes valencians, reclamem per a nosaltres allò que reconeixem per a tothom i que fou proclamat per les institucions internacionals mitjançant la Declaració Universal dels Drets Humans i la Declaració Universal dels Drets dels Pobles, entre d'altres fonts de dret universal.

Per això, nosaltres, ciutadans i ciutadanes valencians, proclamem:

- 1.- Que som un Poble, arrelat en la continuïtat històrica, i que tenim voluntat de ser-ho i d'exercir els nostres drets i llibertats des d'esta condició.
- 2.- Que forma part del Poble Valencià cada ciutadà i ciutadana del País Valencià, amb independència del seu origen i de qualsevol altra condició siga ètnica, religiosa, social, política, econòmica, cultural o lingüística.
- 3.- Que l'exercici dels nostres drets i llibertats des de la nostra condició de valencians constitueix una situació no atorgada i conforma la nostra Sobirania.
- 4.- Que tenim dret a constituir-nos en un Estat Valencià per a garantir el nostre desenvolupament i la nostra pervivència com a poble i els drets i llibertats com a ciutadans i ciutadanes lliures, i un ordre social democràtic, just, sostenible, igualitari i fratern.
- 5.- La voluntat popular valenciana és l'únic fonament de les Institucions de què ens dotem per al nostre govern i desenvolupament i, per tant, la República és la legítima forma de govern d'estes institucions que, en el seu conjunt, denominem Generalitat Valenciana.
- 6.- Que el valencià i el castellà han d'estar en peu d'igualtat entre nosaltres i per tant tots els ciutadans i ciutadanes han d'entendre les dues llengües. L'estat Valencià garantirà la plena oficialitat, la competència lingüística de tots els ciutadans i ciutadanes en les dues llengües, i l'ús i conreu d'ambdues, alhora que garantix la seua participació en els sistemes lingüístics que els són propis.
- 7.- Que el Poble Valencià establirà les relacions que estime convenientes amb els pobles amb que comparteix llengües i cultura, i amb la resta del pobles d'Europa i del Món, constituint els lligams que en cada moment considere adequats i integrant, en el seu cas, les institucions compartides, sempre conservant la pròpia personalitat i Sobirania.
- 8.- Que, per tant, tota la legitimitat i institucionalització dels nostres drets i llibertats com a ciutadans i com a poble s'ha de plasmar en una Constitució Valenciana.

ESTAT VALENCIÀ